
ΕΜΜΕΡΙΧ ΚΑΛΜΑΝ. Με τόν θάνατο του Έμμεριχ Κάλμαν (30 'Οκτωβρίου 1953) ή Βιεννέζικη όπερέττα έχασε ένα από τούς τελευταίους μεγάλους έκπροσώπους της είς τόν όποιον ώφευλε έργα όπως ή παγκόσμια έπιτυχία τού 1915 «Κοντέσσα Μαρίτσα» τά «Φθινοπωρινά γυμνάσια» ή «Πριγκίπισσα τής Τσάρντας», ή «Μεράιδα τού κορνβολιού», «Οι γυναικούλες τής 'Ολλανδίας» (1920) ή «Πριγκίπισσα τού Τούρκου» και «'Η βιολέττα τής Μονμωρτρής» που έσταζεν άφθονες σταγόνες ούγγαρέζικο αίμα, λίγη πάτρικια στήν εύγενική χάρη τής έλαφράς βιεννέζικης μουσικής.

Ό Κάλμαν γεννήθηκε στις 24 'Οκτωβρίου 1882 στό Σιόφοκ τής Ούγγαρίας και μολονότι πολύ νωρίς έδειξε τήν μεγάλη του κλίση στή μουσική, δέν μπόρεσε ν' άφοσιωθή άμέσως σ' αούτη, από κάποια άδυναμία τού δεξιού χεριού του, που δέν τού έδινε τή δυνατότητα νά σταδιοδρομήσει ώς πιανίστας. Έτσι όρχικά έσπούδασε νομικά. Αισθανόταν όμως όλοένα δυνατότερα νά τού επιβάλλεται ή μουσική του φύσις και νά έγείρη τις άξιώσεις της. Έτσι έστράφηκε στή σύνθεσι και έγινε μαθητής τού Χάνς Κέσλερ, έσοδέλου τού Μάξ Ρέγγερ, που έδιδασκε στή Μουσική 'Ακαδημία τής Βουδαπέστης, όπου έτιμήθη μέ τό «βραβείον τής πόλεως Βουδαπέστης» γιά έργα «άνωτέρας άξίως». Προσελήφθη λοιπόν μόλις άπεφοίτησε από μία τών γνωστότερων έφημερίδων ώς αισθητικός και μουσικοκριτικός της. Τό 1903 εγκατέλειπε τήν θέσιν αούτην, ή όποία, όπως φαίνεται, δέν τόν ικανοποιούσε, άπολύτως και ήλθεν είς τήν Βιέννην όπου άπεφάσισε νά μοιρασθή τήν σκηνήν τού έλαφρού θεάτρου μέ τόν τότε σχεδόν άπόλυτον κυρίαρχον της τόν κατά 12 έτη μεγαλύτερόν του Φράνις Λέχαρ. Από τήν στιγμήν εκείνην έχαιρετήθη ώς ενός ανατέλλον άστέρ» και άναντιρρήτως ή όλη του σταδιοδρομία έδικαιολόγησε τόν τίτλον του.
